

Видання Місіонерського Департаменту для Салезіянських спільнот і друзів Салезіянських місій

Ми до сьогодні зберігаємо в наших серцях слова Папи Франциска з його послання з нагоди Всесвітньої місійної неділі 2017 року: «Світ у своїй сутності потребує Євангелія Ісуса Христа (...) Слава Богу, не бракує визначних подій, які свідчать про перетворюючу силу Євангелія. Думаю, про вчинок студента Дінка (в Південному Судані), «який пожертвував власним життям і прийняв смерть, захищаючи студента племені Нуер (№ 5).

Пригадаймо собі нашого молодого мученика, салезіянського вихованця Акаша Башира з Пакистану. Це є молоді свідки, котрі прийнявши Євангеліє, змінюють світ.

Ви помітили, як багато з цих молодих людей, могутніх свідків, відвідують наші обителі і осередки? Вони є перед нами і разом з нами години, дні, місяці і навіть роки. Отже, давайте не будемо втрачати цінні можливості щоденного життя, для того, щоб проповідувати і поширювати серед молоді, а особливо серед молодих співбратів салезіян, знання і любов до Євангелія Ісуса Христа. Адже тільки Він може справді змінити цей світ!

J. Basantes

О. Гільєрмо Басанс, СДБ,
Відповідальний за місії

Синод в регіоні Амазонки залучає Салезіянську Родину

Неділю, 15 жовтня, перед молитвою «Ангел Господній», Папа Франциск не перестав нас дивувати і оголошує: "Прийнявши бажання деяких Єпископських конференцій Латинської Америки, а також голос багатьох Пастирів і вірних інших частин світу, я вирішив скликати Спеціальну Асамблею Синоду Єпископів для регіону Пан-Амазонки, яка відбудеться в Римі у жовтні 2019. Основна мета цього скликання - визначити нові напрямки для євангелізації тієї частини Божого народу, особливо корінного населення, яка часто є забутою і без перспективи світлого майбутнього. Почасти це також є через кризу в Амазонці, тропічному лісі, який можна назвати життєво важливими легенями нашої планети". Цей Синод присвячений роздумам стосовно народів і націй, які живуть в тропічних лісах Амазонки. Ці народи живуть у дев'яти країнах: Бразилія (67 %), Перу (13 %), Болівія (11 %), Колумбія (6 %), Еквадор (2 %), Венесуела (1 %), Сурінам, Гайана і Французька Гвіана (разом складають 0,15 %). У районі Амазонки, в Південній Америці, є 2,779,478 аборигенів, що належать до 390 корінних народів і 137 народів «які ще не залучені» повністю. Це люди, які говорять на 240 різних мовах та належать до 49 основних лінгвістичних груп з точки зору історії та культури.

Ця подія є дуже значимою для Салезіянської Родини. Наша присутність в Амазонці має 125-річну історію. Найбільше наше служіння є поширене в області Амазонки в Бразилії, Венесуелі, Перу і Еквадорі; присутнє серед племен Шуар, Ахуар, Боророс, Ксавантес, Яномамі і Туканос та багатьох інших. Це буде можливість роздумати, дивлячись на салезіянську історію в регіоні, над багатою культурною спадщиною, над салезіянською соціальною і проповідницькою діяльністю, щоб проаналізувати існуючі соціальні, культурні, екологічні та пасторальні проблеми. Зараз ми маємо можливість знову ожити нашу присутність в єдності з усією Церквою у цій частині світу, яка є дуже важливою не тільки для країн регіону, але для всієї планети. Нехай блаженна Марія Тронкатті, Слуги Божі Родольфо Лункенбейн і Саймон Бороро супроводжують нас у цьому історичному моменті, щоб ми змогли дати відповідь на те, що Господь очікує від Салезіянської Родини серед народів Амазонки.

ЗНАННЯ МОВИ НАРОДУ Є ОБОВ'ЯЗКОВИМ ДЛЯ МІСІОНЕРА

Насправді, я ніколи не мріяв стати місіонером, тому що вважав, що я не зміг би подолати труднощі на місійних територіях, а також тому, що місійна праця є для інших осіб.

Коли я був дияконом, я поїхав до Камбоджі для короткочасного волонтерства - роботи з корейськими студентами технічної школи імені отця Боско у Пномпені. Перебуваючи тут, я піклувався тільки про наших студентів. Після кількох днів волонтерської праці я зрозумів, що тут доволі важко зустріти хоч якогось салезіянина, і я побачив, що в Камбоджі була мала кількість моїх співбратів, але багато молодих кхмерів (так називається основне населення Камбоджі), які потребували присутності салезіян. Я також бачив багато бідної молоді, що перебувала в скрутному становищі. Тоді мені прийшла думка, що моя присутність була б більш корисною в Камбоджі, аніж в Кореї. Я відчував, що Корейська провінція не постраждає від моєї відсутності, бо там було багато моїх співбратів салезіян. Я не думаю,

що мій місіонерський запал є лише раптовим імпульсом. Звичайно, це природно, що хочеться допомагати людям в біді тільки тоді, коли вони прямо перед нами. Але, протягом трьох з половиною років, я відчував це місіонерське покликання і тільки тоді прийняв рішення й написав відповідне прохання Генеральному настоятелю.

Найбільшим викликом для мене є кхмерська (камбоджійська) мова. Я усвідомлюю, якщо не говоритиму правильно, то буду як звичайний працівник будь-якої неурядової організації, а не справжній місіонер. Місцева мова є справді важливою для євангелізації. Без неї проголошення Євангелія є дуже обмеженням. Англійську я вживаю у шкільній праці і спілкуючись з співбратами, але, щоб поділитися моїм досвідом віри з молодими кхмерами, говорю на їхній мові. Моя найбільша радість - бути з цими молодими людьми, ділитися своїм життям і бачити в них Господа.

Коли ми думаємо про місіонерське життя, як правило, уявляємо багато труднощів на місійних територіях і, спокушаючись, відмовляємося стати місіонерами. Однак, ми не можемо передбачити труднощі, з якими зіткнемося. Жоден місіонер не стає місіонером тому, що впевнений, що подолає всі труднощі. Як місіонер, я навчився цілковито довіряти Богові.

Важливо бути відкритим до різних культур і, відповідно, бути відкритим до усіх братів у спільноті. Коли є взаємна відкритість, тоді є міжкультурна комунікація у спільноті, і ми все більше стаємо справжніми свідками Ісуса!

Отець Марк Янг
кореець, місіонер в Камбоджі

Свідчення салезіянської місіонерської святості

Отець П'єрлуїджі Камероні, СДБ, Генеральний Постулятор в справах канонізації святих

Блаженна Мама Маргарита (1878-1856) зауважила, що Боже Провидіння не бажає, щоб Іван працював на полі. Одного ранку Іван оповідав у сімейному колі свій дивний сон, що тривав всю ніч. Йому здавалося, що він перебуває серед безлічі дітей, які мали вигляд диких тварин, але пізніше перетворилися на стадо овець. Таємничий голос наказав йому привести їх на пасовище... Маргарита дивилася на сина деякий час, а потім сказала: «Хто знає, можливо одного дня ти станеш священиком!» І ця думка закарбувалася у свідомості доброї матері, яка читала в серці сина найпотаємніші бажання.

Намірення Салезіянської Місійності

За Салезіян в Азії

Щоб були будівничими єдності в розмаїтті .

За Салезіянську Родину в країнах Азії, щоби вміла робити перший крок до ближнього; щоб вчилася жити з відкритим серцем до молоді і до тих, що мають інше віросповідання; і таким чином зростала в слуханні та розумінні інших релігій, і так дала свій внесок в єкуменічний діалог повсякденного життя.

